

Для домашнього огнища

КУПИТИ

Повість Івана Яковича Франка «Для домашнього огнища» спершу побачила світ польською мовою в 1892 році і лише через кілька років – українською. Описані у ній події відбуваються в Галичині і пов'язані з сім'єю капітана Антося Ангаровича, котрий, повернувшись із Боснії додому, пізнає жахливу істину про діяльність його коханої дружини. Автор майстерно будує сюжет, зберігаючи інтригу до кінця.

Іван Франко
Для
ДОМАШНЬОГО
ОГНИЩА

БОГДАНОВА ШКІЛЬНА НАУКА

© Видавництво "НК-Богдан"

www.bohdan-books.com

ISBN 978-966-10-7767-5

Іван Франко

Для домашнього огнища

Детективна повість

Повість Івана Яковича Франка «Для домашнього
огнища» спершу побачила світ польською мовою
в 1892 році і лише через кілька років – українською. Описані у ній події відбуваються в
Галичині
і пов'язані з сім'єю капітана Антося Ангаровича,
котрий, повернувшись із Боснії додому, пізнає
жахливу істину про діяльність його коханої дружини. Автор майстерно будує сюжет,
зберігаючи
інтригу до кінця.

I

В невеличкім, чистенькім і зо смаком прибранім салонику дві дами
заняті живою розмовою.

Обі однакових літ, однакового показного росту, обі вродливі, в цвіті
віку, обі вбрані добірно і зо смаком. Говорять між собою
інтимно, інколи мимоволі понижуючи голос до таємного шепоту, хоч
ані в салонику, ані в сусідніх покоїках, ані в сінцях нема й душі живої.

Одна з них, розкішно розвита брюнетка з блискучими чорними
очима, з цвітом молодості і здоров'я на повних рум'яних щоках, на

чудово викроєних малинових устах, з маленькою ямочкою на круглому підборідді, що надавала їй вираз жартовливої молодості і невинності, — се, очевидно, пані дому. Ніхто би по ній не пізнав, що їй 28 літ, що вона мати двоїх дітей, котрі ходять уже до початкової школи, — так молодим, свіжим і непочатим видається її лице, вся її еластична, дівоча і чаруюча постать. В простім, а проте дорогім і елегантнім домовім убранні вона дуже живо занята тим, що «робить порядок» у салонику: знімає полотняні футерали з м'яких коштовних меблів і з золочених рам дзеркал та образів, уставляє симетрично статуетки та оздобну посуду на комоді, придивлюється і примірює, де би найкраще стояти букетам з живих квітів, що, настромлені в делікатні вазоники з золоченого скла, розливають сильні пахощі на ввесь салоник. Упоравшись з сим, підбігла до невеличкого, перламутром викладеного столика і накрутила старосвітський металевий годинник, що довгий час без діла дрімав під хрусталевим клошем. Одним словом, молода пані «виганяє пустку» з сього салоника, котрий, очевидно, чимало часу стояв пустий, запертий. В коминку тріщить і гуде веселий огонь, що звільна оживлює, ogrіває заморожене повітря салоника, немов достроює його до оживлених рухів, цвітучого лиця і розіскрених очей пані дому.

— Але ж, Юлечко, — говорить вона дзвінким, дивно проймаючим голосом, — не роби ж мені тої прикрості, роздягнися, присядь на хвиличку! Я занята, се правда, але так... знаєш, така вже моя вдача, що ані хвилі не можу дармувати. Я би се могла і по обіді зробити, ну, але знаю, що ти мені сього за зле не приймеш.

— Що ж, знов, Анельцю! Адже ж власне задля того...

— Ні, ні, не кінчи, не говори мені нічогісінько: задля сього чи задля того! — перебила їй господиня, притулюючи їй свою білу, пухку, маленьку ручку до уст і силою втискаючи її на крісло. — Коли вже ти прийшла до мене, то напевно знаю, що не без причини.

І добре зробила, що власне тепер прийшла, — додала по хвилевій мовчанці, під час котрої її приятелька знімала капелюх. —

Мариня пішла до міста, діти ще в школі, можемо поговорити свобідно.

— Але твій чоловік, — з виразом якогось заклопотання промовила друга дама, — адже ж він сьогодні має приїхати, не правда?

— Власне, власне! — живо відмовила Анеля, — але аж вечором. Антось писав мені з Перемишля, що мусить там іще полагодити якісь формальності.

— Ну, то добре, коли так! Я думала, що зрана приїде, тим поїздом, що власне о дев'ятій надійшов.

— Що ти говориш! — скрикнула Анеля з жартовливим обуренням. — Тепер уже пів до одинадцятої. Якби був тим поїздом приїхав, то вже би давно був у мене. О, я його знаю! Він би не видержав так довго.

Уста і очі її заблиснули при тих словах напівжартовливим, напіврозкішним усміхом.

— Ах, так! Без сумніву! — сказала Юльця. — Вспокоюєш мене цілковито. А щоби перейти на те, що я тобі мала сказати, — додала, мимоволі понижуючи голос, — то... може, воно й нічого, може, се так тільки... Але ти знаєш, яка моя натура. Нехай що-небудь найменше, я зараз перелякаюся так, що крий Боже.

Вираз її лиця, її очі і ціла її подоба, бачилось, потверджували правду тих слів. Все в ній проявляло ненастанний внутрішній неспокій, і то не хвилевий, але якийсь органічний, вроджений, що плив з недостатчі рівноваги між поодинокими силами її душі, між чуттям і волею, між бажанням і спосібністю до їх заспокоєння. Хоч ровесниця Анелі, хоч не менше від неї вродлива і одягнена в елегантний візитовий стрій, вона все-таки виглядала о яких десять літ старшою від своєї товаришки. Її величезні русьві коси, обвиті довкола голови, бачилось, пригнітали те низьке чоло, порисоване вже легенькими морщинками, те бліде, дрібне, доцвітаюче личко з блискучими очима, що раз у раз бігали неспокійно. Коли говорила, кінчики її уст тремтіли судорожно, а в руках м'яла раз у раз напарфумовану батистову хусточку. Хто їй ближче приглянувся, той мусив достерегти, що не

любила ніколи довший час спочивати очима на однім предметі, що часто якось мимовільно, з привички, озиралася, щоби її не підслухував, і так само часто машинально поправляла складки своєї сукні. Навіть в тих хвилях, коли сміялася, коли слова рвучим потоком пили з її уст, — навіть в тих рідких хвилях видно було якийсь вираз терпіння і тривоги на її лиці, щось таємне і принадливе, мов загадка, а глибоке, мов гірське озеро.

— Аякже, аякже! — з усміхом щебетала Анеля, винімаючи з комоди велику срібну тацю з емальованими на ній головками ангеликів. — Щоби то було, якби моя Юлечка не мала раз якогось страховинного прочуття, не переживала смертельної тривоги! Ну, ну, впокійся, моя любочко, і скажи, яким прочуттям ти знов мучишся?

— Жартуєш, Анельцю, — сумовито відповіла Юльця. — Щаслива ти, що можеш жартувати! Такий уже, видно, твій темперамент. Як я тобі завидую його! Ах, а я!.. Ну, але сим разом, любя моя, не в прочуттях діло. Боюся дуже, щоб не було щось геть гіршого!

Легенька хмарка пробігла по лиці Анелі. Зупинилася на середині покою, несучи тацю, щоб поставити її на столі, і пильно зирнула в лице своєї товаришки.

— Хочеш мене занепокоїти! — сказала і додала з усміхом: — Не знаю, чи се тобі вдасться. Знаєш, у мене нині щасливий день: муж по п'ятилітній неприсутності вертає до мене зі служби. Ну, так що ж там таке, говори!

— Бійся Бога, Анельцю, — скрикнула Юльця. — Як ти можеш таке говорити! «Хочеш мене занепокоїти!» Хтось би міг собі подумати, що я завидую тобі родинного щастя і бажаю його затроїти!

— Хто знає! — сміючись, вимовила Анеля. — По вас, старих самотницях, усього сподіватися можна.

І поставивши тацю на столі, принесла велику коробочку і висипала з неї на тацю купу різнобарвних карток, візитових білетів з бажаннями, запросинами і запитами, а потім супокійно, систематично почала

розкидати по таці ті докази сердечного, рухливого і обіймаючого широкі круги товариського життя. З правдиво жіночою грацією розкидала їх так, що в тім ніби неладі видно було певну провідну думку, навіть певне невинне кокетство.

Юльця сумовито похитала головою.

— Встидайся, Анельцю, встидайся, що можеш щось подібне подумати про свою приятельку! Ні, на се я не заслужила!

— Ну, але що ж там маєш? Що там дусиш у тій прекрасній головці? — сказала Анеля, цілуючи її в лице, а потім в чоло, а відтак сідаючи побіч неї. — Я готова зі своєю роботою. Тепер говори!

— Я вже сказала тобі, — мовила Юльця, беручи її за руку і похилиючи очі вниз, мов який влюблений хлопчина, — сказала вже тобі, що се все, може, й не значить нічого. Стільки разів уже ми непотрібно тривожились... відколи ми розпочали сей нещасний інтерес...

— Ах, то, певно, знов Штернберг! — скрикнула Анеля.

— Розуміється, що не хто, як він. Смійся з мене, Анельцю, але мене раз у раз мучить прочуття, що той хитрий жид наробить нам іще великого клопоту.

— Смійся з того! — рішуче відмовила Анеля якимось зміненим, твердим голосом, голосом купця, що певен своєї добре обдуманій купецької комбінації. — Що він нам може зробити? Камінь, котрий хотів би звалити на наші голови, попередусім розтовк би його самого, а нас — хто ще знає. Ні, Юлечко, з того боку я безпечна, з того боку не боюся нічого.

— Ах, любя моя, — відказала Юльця, — ніколи чоловік не може так обезпечитися! Не раз найменша дрібниця, непередвиджений випадок може попсувати найкращі замисли.

— Ха-ха-ха! — зареготалася Анеля срібlistим сміхом. — Але ж се ми знали з самого початку, моя Юлечко! Хто вовка боїться, нехай у ліс не йде. А тим часом Бог дав, що досі нас вовки не з'їли. Аж тепер, коли ми вже майже зліквідували свій інтерес, коли всі акти зложено до

архіву, а кінці вкинено в воду... Ні, Юлечко, поглянь на мене! Котра з нас більше ризикувала? Котра могла більшої страти лякатися? Признаєш мені, певно, що я.

А все ж таки, раз зважившись приступити до вашої спілки, я стояла сміло на своїм становищі, робила все, що тільки ми признавали потрібним, і ані разу — правда? ані разу я не завагувалася. Ну, скажи, чи не правду говорю?

— Героїня з тебе, моя Анельцю, о так, правдива героїня! Ще від дитинячих літ, від шкільної лави любила я тебе за те, подивляла тебе за те. Ах, і тепер тебе подивляю і завидую тобі твоєї незламності. Але признай, моє серденько, що і я не була перешкодою в цілій справі, що і я експонувалася і наражувалася, — ох, та й ще й як! Адже ж увесь план був мій. Добір спільників і агентів — мій. Нав'язання зносин — моє. Я була душею цілого підприємства, не правда? А коли я раз у раз тривожилась, раз у раз остерігала, коли я не раз навіть видумувала небезпеченства тамо, де їх не було, то адже ж і се не вийшло нам на шкоду.

— Противно, Юлечко, противно! — живо мовила Анеля, знов її цілуючи. — Ну, але скажи ж, мій сторожовий журавлику, які се там чорні точки ти добачаєш на видокрузі?

Замість відповіді Юльця виняла з кишені пом'яту телеграму і подала її Анелі.

— Телеграма! — скрикнула Анеля, трохи зачудувана, і поспішно розвинула пом'яту картку. — З Філіпополя¹! Від Штернберга! А він у Філіпополі що робить?

А потім звільна, майже напошепки, прочитала оцих кілька слів, що містилися в телеграмі:

«Komme mit Orient-Expresszug. Schicke weiteres Telegramm aus Budapest. David»².

Анеля поблідла. Сиділа недвижна, і пальці її, в котрих держала телеграму, затремтіли судорожно, і телеграма випала з її руки на коліна. Погляд її напружився, зіньки очей розширилися. Гляділа перед

себе, не бачачи нічого, гляділа в нутро своєї душі, шукаючи чогось, що помогло б їй розв'язати загадку, заключену в тій скупій на слова, та, очевидно, грізній телеграмі. Вкінці, не находячи нічого, звільна обернулася до Юльці.

— Що ж се значить? — запитала.

— Хіба ж я знаю? Чую тільки...

— Покинь ти ті свої чуття! — майже гнівно перебила їй Анеля. — Чому він виїхав з Константинополя?

— Отсе ж то, власне, питання!

— Пощо їде орієнт-експресом? Видкося, що дуже йому пильно.

— Отсе ж то, власне, мене тривожить!

— Пощо їде на Будапешт? Чого йому там треба?

— Загадка цілковита.

— Чому не телеграфує виразно, що сталося?

— Видко, що не чується безпечним.

— Так що ж там могло статися?

— Отсе саме головне.

— Ні, не се головне. Коли сталося що-небудь неприємне, то важно також знати, де саме сталося: чи в Константинополі, чи, може... А!

В тій хвили сталося щось зовсім незвичайне, несподіване, щось таке, що з елементарною силою вірвалося до сього тихого салоника, з лускотом розтворивши його двері, впало досередини серед бовдурів холодного повітря, сильно піддуло огонь в коминку, так що палаючі поліна затріщали і горючі вуглі повискакували геть насеред покою, мов метеори, сполошило обох дам, попхнуло Анелю насередину і вхопило її в якийсь скажений вир, в котрім нічого не було видно з-поза сивого морозового облака, тільки чути було огнисті поцілуї, оклики: «Антось!», «Анеля!» і вкінці довге, сердечне хлипання, перериване спазматичним реготом.

II

— Антось! Недобрий хлопчик! Як же ти міг зо мною так поступити! Пишеш, що вночі приїдеш...

— Я вирвавсь у них! Вирвався швидше, ніж надіявся. І ось я тут! Тут! Тут!

І Антось покривав поцілуями руки, груди і уста своєї жінки.

— Та коли ж ти приїхав?

— О дев'ятій.

— І тільки тепер приходиш?

— Служба, Анелечко, служба! Треба було людей запровадити до касарні і здати рапорт у генеральній коменді. Добре, що й так швидко я упорався.

— Недобрий хлопчисько! Недобрий хлопчисько! — віддувши губки, повторяла Анеля, б'ючи його по руках, що ними Антось обнімав її гнучкий стан, притискав до своєї груді.

Той «Антось», або «хлопчисько» — се був високий, крепко збудований мужчина літ около сорока, з рідким уже, злегка шпакуватим волоссям, з рудавими вусами і такими ж баками, при шаблі, в зимовім військовім плащі і в мундирі капітана австрійської піхоти. Лице його, неважаючи на признаки великої втоми і тільки що відбутої далекої подорожі, дихало здоров'ям.

В сивих очах виднілася доброта і лагідність, хоч бистрі і певні рухи свідчили про військову дисципліну, що ввійшла, так сказати, в кров і нерви.

Капітан Антін Ангарович вертав власне з Боснії, де пробув цілих п'ять літ у військовій службі. Відкомандирований туди з одним із перших відділів окупаційного війська, він мав участь у всіх бійках і перестрілках, серед яких dokonано окупації і пацифікації того краю, відзначився при здобуванні Сараєва і пізніше кілька разів у боях з бандами «гайдуків», що волочилися по краю, авансував³ з поручника

на капітана, лишився добровільно ще три роки в військовій службі в Боснії з огляду на вищу плату і обіцяний йому дальший аванс, і, власне, по п'ятилітній неприсутності вертав назад до Львова, на лоно своєї сім'ї. Його приділено до львівського гарнізону, при найближчій маєвм авансі його мали іменувати майором, а се значило пенсію, що як-так забезпечить прожиток і будущину його сім'ї. Найсміліші, найгарячіші його бажання близькі були до здійснення.

— Так ось ти мені! ось ти мені! мій найдорожчий скарбе! моє золото! життя моє! По тільких літах, по тільких трудах, по тільких небезпеках! — приговорював капітан голосом, уриваним зі зворушення, все ще тулячи в своїх обіймах жінку, що раз хлипала з плачу, то знов вибухала сміхом. — Тепер я твій, тепер ніщо нас не розлучить.

І обоє, сплетені раменами, сіли на софі.

Тільки тепер капітанів зір побачив Юлію, що, стурбована і збентежена, стояла, не знаючи, що їй почати, і, очевидно, бажала б була нечутно і незримо вифуркнути з цього щасливого гнізда.

— *Halt, Regiment!*⁴ — весело скрикнув капітан. —

А се хто? — запитав, обертаючися до жінки.

— Ах, я й забула представити тобі — Юлька Шаблінська, моя товаришка ще з пансіону. Юлечко, сей нечемний хлопчисько, — бачиш його? — з тими поганими вусищами, се є той Антось, про котрого я тобі наторохтіла повні вуха.

Юлія злегка відклонила і зачала пришпилювати до волосся капелюх.

— *Herstellt!*⁵ — крикнув капітан. — Положити капелюх! Сюди, на стіл! Сідати! Приятелька моєї жінки мусить бути й моя приятелька. Приятеля я, мабуть, визвав би на шаблі, але приятельку взиваю, щоби лишилася з нами на обід.

Юлія, очевидно, ще дужче заклопотана, держала капелюх у руці і не знала, на яку ступити.

— Пане капітане, — промовила нарешті, — дякую за ласкаві

запросини, але сьогодні у панства такий день, що моя присутність буде зовсім не на місці. Справді...

— *Gilt nichts!*⁶ — відрубав капітан жартовливо грізним голосом. — Сьогодні я в такому настрої, що міг би обняти і цілувати весь світ, і оту стару жидівку, що на Зарваниці продає варений біб.

— *Fi donc!*⁷ Антосю! — перервала Анеля, даючи йому кляпса по рамені.

— А нехай мене твоя приятелька не визиває на одвертість! — відмовив капітан. — Скажи їй, витолкуй, що у мене нема ніяких викрутів, що опозиції не терплю. Слово сказалося, і клямка запала. Панна Юлія лишається з нами на обід і по всьому.

— Ха, ха, ха! Але ж вона не панна! Бачиш, і висмикнулася тобі з-під твого слова.

— Не панна? А що ж вона таке?

— Чудесно б ти їй прислужився, якби вона для твоєї вподоби мала лишитися старою панною.

— Не люблю старих паннів. Значить, вона замужня. Тим ліпше. Задержимо її тут, поки нам її муж екзекуції не надішле.

— Але ж ти знов зловився на полове, старий воробію! Пані Юлія вдова.

Лице капітана виявило велике комічне розчарування.

— Вдова? Ненавиджу вдів. Вдови — сови, се птахи, що ворожать лихо. Чи хоче вдова йти додому? — запитав, обертаючися до Юлії.

— Думаю, що пан капітан... — почала Юлія, все ще вагаючися, чи має пришпилити капелюх до голови, чи покласти його на стіл.

— Але ж з паном Богом! з паном Богом! — перервав їй капітан, а потім, зірвавшись з софи, чемно поміг їй надіти плащ, взути калоші, віднайшов її парасольку і, стискаючи в своїх могучих долонях її дрібну ручку, мовив поважно: — Даруйте, пані, отсе жартливе привітання. Дуже жалую, що пані не були ласкаві лишитися, але таки бачу, що ваша правда. Сьогодні я справді був би неможливим у чужім товаристві. Чи ви, пані, не гніваєтеся на мене?

— Але ж, пане капітане! — протестувала пані Юлія.

— І відвідаєте нас, пані?

— З найбільшою охотою.

— Але незабаром! Завтра!

— Коли мені тільки час дозволить.

— Ніяких «коли»! Ніяких «коли»! Коли, пані, завтра не прийдете, то буду се вважав знаком, що гніваєтеся на нас.

— Але ж, пане капітане! Відки така думка?..

Прощаючися з панею Анелею, Юлія шепнула їй до вуха:

— Якби що-небудь було, то забіжу ще сьогодні вечором.

Анеля поцілувала її і випровадила за двері.

Капітан тільки тепер скинув плащ, відіп'яв шаблю і силкувався впокоїтися після могучого вибуху чуття. Та се не було так легко. Сів на фотелі, трібував⁸ розглянутися по салоні, та предмети скакали йому поперед очима, зливалися в якусь сіру масу, покривалися рожевим туманом, видавали якийсь чудовий гук, що сильно дуднів у його серці, живіше поганяв кров у жилах. По кількох секундах капітан схопився з фотелю, пройшовся кілька разів по салонику, а коли Анеля вернулася з коридора, він в тій хвилині вхопив її в обійми і почав покривати поцілунками її уста, очі, чоло і волосся.

— Але ж, дитино, задусиш мене! — пестотливо кричала Анеля. — Ну, так і видно, що з гарячішого клімату вертаєш. Давніше ти не був такий огнистий.

— Гніваєшся? — шепнув капітан, щасливий, з запаленим лицем, держачи її за рамена і зблизька заглядаючи в її чудові огнисті очі.

— Певно! — відповіла жартливо Анеля, закручуючи його вуси, а потім, легесенько сіпнувши, посадила його на м'якій софі і, сівши на його колінах і обнявши його за шию і опираючи свою голову на його рамені, мовила: — Ну, але розповідай же мені, як тобі там поводилося? Як ти там жив? Як бідував? Адже ж ти й бідував, правда?

— О, не раз! Бували дні... Ну, та що там тепер про се згадувати, коли я тут, при тобі, при дітях...

І урвав. Тільки тепер із уст його вирвалось слово, що його без відома вже від кількох хвиль шукав у своїй пам'яті, розворушеній і обезсиленій напливом різnorodних почувань.

— Анелько! — скрикнув з виразом справдішнього переляку на лиці.
— А се що значить? А де діти?

— Ха, ха, ха! — засміялася Анеля, любуючися тим виразом його лица. — Отсе мені батько! Півгодини вже сидить дома і зовсім забув, що має діти, забув навіть спитати, що з ними діється! Ха, ха, ха!

— Анелько, бійся Бога! — благав капітан. — Не муч мене, а скажи, де вони?

— Пст! Тихо! — шепнула Анеля, прикладаючи палець до уст.

— Тихо? А се чому?

— Бо дітей побудиш. Ось тут у сусіднім покою вони сплять у колисочках. Власне перед твоїм приходом поссали по фляжечці молока...

Капітан уже схопився, щоби бігти до сусіднього покою, та голосний, непогамований сміх, яким вибухла Анеля, зупинив його в розгоні.

— Ах ти, легейдо, легейдо! І ти справді думав, що твої діти ще фляжечки ссуть, що все ще такі самі, якими ти їх лишив? Фе, встидайся, ти, стара дитино! Твої діти в школі.

— В школі? — скрикнув капітан, не тямлячи себе з радості. — А се відколи?

— Від осені.

— Як то, і ти мені нічого про се не писала?

— Ще чого не стало! Розсудливий батько і сам би сього догадався, що дітям уже пора до школи, а такий легейда, як ти, може потішитися несподіванкою.

Замість відповіді — нові обійми, нові поцілуї.

— Значить, обоє в першій класі! — радісно мовив капітан.

— Дуже перепрашаю, бо в другій, — строго відповіла Анеля. — Цесі вже шість літ минуло, а Михасеві на осьмий поступило. Я не хотіла надто вчасно засаджувати їх за книжку, та проте початків

навчила їх сама, так що обоє прийнято відразу до другої класи.

А як добре вчать! Учителі не можуть їх передо мною нахвалитися.

— Ти моє золото! Ти моє щастя! Ти моя мамочко дорога! — шептав капітан, притискаючи її до грудей.

Та нараз затих. Сльози, гарячі сльози нескazanного щастя бризнули з його очей. Кинувшись на софу і закривши лице руками, він хлипав, як мала дитина, коли тим часом Анеля новими пестощами силкувалася його впокоїти.

Не швидко їй се повелосся, поки несподівана пригода не довела його знов до рівноваги. Отсе бачиться йому, що крізь якийсь м'який рожевий туман радісного зомління, в яким він поринав десь глибоко-глибоко, неначе шпарка ластівка, летить до нього щось таємне, загадкове, невиразне і нараз ось тут коло нього розпливається в гомін, у солодку музику, що не мелодією, а словами долітає до його слуху.

— Мамо, а се хто плаче? — гомонять ті слова.

Капітан помалу підводить голову, обертає зір у той бік, відки почув голос. Дві пари чорних блискучих дитинячих очей, наполовину цікавих, а наполовину зачудуваних, вдивляються в нього. Ті очі роз'яснюють і оживляють два дитячі личка, кругленькі, рум'яні, чудово хороші. Хвилю стоїть загальна мовчанка. Дитячі сердечка б'ються живо-живо, прочуваючи, що тут робиться щось незвичайне. Мати одним закоханим поглядом обіймає батька й дітей, а батько... Слова завмерли у нього на устах, духу в грудях не стало, а коли вкінці отямився, коли вхопив обоє дітей у свої обійми, коли їх цілував, і пестив, і обливав слізьми, то одно тільки слово міг вимовити і раз у раз повторяв те слово, оскільки лиш йому вистарчало часу між обіймами і поцілунками:

— Бачиш! Бачиш! Бачиш!

— Діти, адже се ваш татко! Бачите його? — крикнула мати.

Коли нарешті капітан випустив хлопчика зі сво-їх обіймів, сей станув перед ним і, вдивляючися

в нього, промовив поважно:

— Так се ти наш тато?

— Ах ти, невірний Томку! — скрикнув капітан. — А се по-якому? Не віриш мені? Чи маю тобі се доказувати?

— А чого ж ти плакав? — питав Михась.

Капітан розсміявся.

— А того, — відповів, — що, прийшовши додому, я не застав ані тебе, ані отсеї панночки.

— То ти за нами плакав? — запитала Цеся, що й оченят своїх не зводила з батька, сидючи у нього на колінах, і ось-ось готова була заплакати.

— Ми були би тебе дожидали, — розсудливо мовив Михась. — Учитель був би мене пустив зі школи, якби я був знав, що ти приїдеш.

— Як же се? То ти не знав, що я маю приїхати?

— Знав.

— О, ми давно знали, — підхопила Цеся. — Мама день у день говорила нам про тебе.

— Ходи, покажемо тобі в нашім покоїку табличку, що на ній ми вичислювали, кільки ще днів лишається до твого приїзду, — додав Михась.

— Та ось тітка Юля збаламутила нас.

— Я се знав, що вона нас одурить. І так се напевне говорила, що татко аж уночі приїде! Недобра та тітка Юля!

— Що се за тітка? — спитав зачудований капітан.

— Адже ж ти бачив її перед хвилиною, — промовила Анеля.

— Ага, тота... твоя приятелька! Значить, вона часто буває в нашім домі?

— О, день у день! — підхопила Цеся. — Чекай, покажемо тобі, яких нам забавок понадаровувала. Мені прекрасну ляльку.

— А мені найбільше кармельків дає, — сказав Михась, — але я її не люблю.

— Чому? — поважно запитав капітан.

— Бо все мені щось такого наговорить, а потім покажеться, що се неправда.

— Ну, чекай, ми її покараємо! Як вона сміє тебе дурити! — мовив батько з комічною повагою.

І почалася розмова — ота люба, весела, розкішна гутірка в родиннім кружку, розмова ні про що, а притім займаюча, свіжа для духу серця, розмова, при котрій мозок спочиває, нерви дізнають лагідних, приємних зворушень, око впивається видом любих лиць, підхапує кожду зміну виразу, найдрібніший рух коханих істот, а душа в кожній дрібниці знаходить нове таємне джерело розкоші.

Нараз капітан схопився на рівні ноги і, своїм звичаєм перескакуючи з веселого тону в страшенно розпучливий, скрикнув:

— Пропав я! Нещасливий! Уже по мені! Вже мене нема!

Діти аж поблідли з переляку. Михась ухопив батька за руку, немов хотів захистити його від якоїсь грізної небезпеки.

— Що тобі таке? — запитали всі разом.

— Я забув про найважливішу річ! — лементував капітан.

— Про яку?

— Адже ж я для вас із Боснії попривозив усякі подарунки.

— А де ж вони? — запитала Цеся.

— В саквояжі.

— А де саквояж?

— У Грицька.

— Се що за Грицько?

— Мій вояк. Мій слуга.

— А де ж він?

— Отож власне сього не знаю. Певно, десь пропав, утік, дезертував і саквояж узяв із собою.

Цеся заломала рученята з розпуки, але Михась усе ще держачи батька за руку, вдивлювався пильно в його лице, бажаючи зміркувати, чи він жартує, чи насправду се мовить.

— Се не може бути! — сказав вкінці рішуче і, пустивши батькові

руку, побіг до передпокою.

Не минула й хвилина, а з передпокою роздався його радісний окрик:

— Є саквояж, є!

І, показуючи голову крізь відхилені двері, сміючися сердечно, він кричав до батька:

— А бачиш! Є саквояж! І пощо було нас лякати?

— А Грицько є? — питав капітан.

— Грицька нема.

— Як-то нема? Шукай добре, він там десь мусить бути коло саквояжа.

Привикши до послуху і не бачачи жартливого відтінку на батьковім лиці, хлопчик цофнувся⁹ від дверей і щез у передпокої. Всіх очі з напруженням, повним таємної веселості, обернулися до дверей. По хвилі показався Михась розчарований, з докором позираючи на батька.

— Пощо жартуєш? — мовив. — А от Грицька нема.

— Нема? Ну, а як ти думаєш, де він може бути?

Михась думав, та нічого не міг видумати.

— Ну, чекай, стрібуємо його покликати. — І, вийшовши до передпокою, капітан, вихилившись крізь двері, кликнув могучим голосом: — Грицьку!

В тій хвилі дався чути якийсь лускіт і стук важких кроків, і, заким діти здужали отямитися, показалася в дверях здоровенна, повійськовому вбрана фігура Грицькова.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

BOOK2GO
ЕЛЕКТРОННІ КНИГИ

КУПИТИ